

og trække sig tilbage med vor Hær, eller, hvis de skulde blive paa deres Post, burde den have tilfagt dem, — hvad der er Regjeringens fulde Pligt, — at ville hde dem al den Bistand, som staaer i dens Magt for at forhindre en Mishandling som den, hvorom der her er Tale. Der var en dobbelt Opfordring til at gjøre det, netop fordi der i de sidste Maanedene er fra den danske Regjerings Side blevet vist en Kæmpefærdighed, der vistnok har været for stor, der vistnok har gjort os megen Skade, men som maatte berettigge Regjeringen til nu, da Spillet er i den anden Haand, at kræve Noget, der idetmindste lignede den store Modstand, som den har vist. Lad mig erindre om, at i den Tid, da Holsteen alene var besat af fjendtlig Styrke — det var fra den 23de December til den 1ste Februar — i den Tid, da i Holsteen Augustenborgeren proklameredes paa det ene Sted efter det andet, reiste fra Slesvig, der stod under danske Vaaben, ikke i Snesevits, men jeg kan gjerne sige i Hundredevis, oprørte Underaatter derned for at hylde Prætendenten, og den danske Regjering, de danske Embedsmænd vidste, hvem det var, kunde pege paa dem og sige: dem er det; men ikke een af dem Alle kan sige, at der er krummet et Haar paa hans Hoved. Og efterat den fjendtlige Styrke har overfærdet Sibirien, hvad er der da ikke paafølgt af dem, hvis Sympathier ere i den fjendtlige Hær? Hvor ofte har ikke den danske Regjering kunnet lægge Fingeren paa Gjerningsmanden og sagt: Her er en Forræder, greben paa fersk Gjerning, her er en Spion, greben i Handlingens Dieblit, vi straffe ham saa blodigt og grusomt, som vi kunne. Men er der Nogen, der kan paavise et eneste Tilfælde, hvor den danske Konge har hjemstøgt paa utroes Underaatter de Forbrydere, hvori de saaledes have gjort sig skyldige; og skulde man da med Koldsindighed kunne tænke paa, at fremmede Tropper gjøre sig til Redskab for Oprørerne og lade sig bruge til at udføre den Hævn, som disse have været for seige til at tage, og som de først vove sig frem til, da de troe, at Kongens Magt ikke længer rækker saa langt, at den kan naae dem. Det er derfor, at jeg retter det Spørgsmaal til Hans Majestæt Kongens Regjering igjennem Konseilspræsidenten: Hvad den har gjort, da

den blev vidende om, at denne Embedsmand blev slæbt bort og skulde dømmes som Spion, — hvad den da har gjort for at forhindre et Mord paa en af Kongens troe Embedsmænd? Og dernæst spørger jeg: Hvilke Skridt Regjeringen agter at foretage for at beskytte andre Embedsmænd imod en lignende Skjæbne? — Og lad mig her paa dette Sted erindre om, mine Herrer, at denne Sag har en direkte Interesse netop for os, og at den falder umiddelbart ind under vor Kompetence, selv om ikke Forholdene vare saadanne, at det ved fælles Samtykke er erkjendt, at vort Omraade maa være blevet udvidet. Tjenden kan gaa meget længere, end han er gaaet, han kan rykke over Kongegaaden og staae i selve Kongeriget, og der findes iblandt de Embedsmænd, der ere ansatte der, og iblandt de danske Mænd, som boe der, Mange, hvis Navne ere forhadte i Tydskland og forhaanede i Sydslesvig og i Holsteen; den Mulighed ligger altsaa ikke langt borte, at lignende Ungiverier kunne gjøre sig gjældende i Kongeriget, at en lignende Hævn der kan blive tagen over politiske Ord og politiske Gjerninger, der ligge langt forud for den nærværende Tid. Ogsaa derfor skylder Regjeringen sig selv, Landet og Folket at tage alle de Forholdsregler, der staae i dens Magt, for overalt at sikke danske Embedsmænd under en mulig forestaaende fjendtlig Odkupation mod at blive gjort til Gjenstand for en Mishandling, der ligner den her omhandlede; jeg tvivler ikke om, at Regjeringen baade har gjort og fremdeles vil gjøre Alt, hvad der staaer i dens Magt i denne Retning; — men jeg haaber, at der tillige vil blive draget Omfarg for, hvad der altsaa meget har været sølt Savn af, næsten paa ethvert Punkt af denne paa Begivenheder saa rige Tid, at der kommer til at foreligge fra dansk Side klare, tydelige, kraftige Indsigelser imod, hvad der er skeet. Verden veed ikke, i hvilken Grad vi blive mishandlede; Verden hører kun den ene Part. Hvad gjøres der i den Henseende herhjemme? Man tier, man taaler, man harmer sig. Men staae frem for Verden og siig: Hvert Skridt, der er skeet fra den Dag, da den danske Gesandt blev kastet ud af Forsamlingen i Frankfurt, er i allerhøjeste Grad en oprørende Krænkelse af Retten! Det kan være, at det